

Cô tôi

Thùy Dương

Cô của mình thật điên rồ. Ai cũng biết là hấn "bắt cá hai tay" mà cô thì không tin và cứ yêu. Rồi đau khổ đến mức tưởng chừng chỉ còn lòng thù hận. Cô khóc tức tưởi, rồi lại cười, rồi lại thú nhận: "Vẫn cứ yêu và yêu hấn hơn cả trước...".

- Thế cô tìm thấy điều gì đặc biệt ở hấn chứ?

- Không biết, tao chỉ thấy say mê thôi.

Tôi biết sự say mê của cô. Cô say mê những bóng hình do cô tưởng tượng ra và nhất thiết phải gắn vào ai đó. Tôi lý sự và cô đập lại: "Nếu ta là x thì với người này ta sẽ có tình yêu xy, người kia xz,... mà đại ngốc nếu lại là sẽ chỉ yêu một người. Như tao đây, dù yêu hấn, và đau khổ thế song tao chẳng chờ đợi cái điều chỉ yêu một mình hấn. Tao biết trước và sợ rằng sẽ yêu rất nhiều người. Mà chỉ có hai cô cháu mình biết với nhau thôi nhé. Có thể khi lấy chồng rồi tao vẫn phải lòng một ai đó như chơi. Nhưng mà...". Cô không nói nữa mà lại khóc.

Tôi hoang mang. Đằng sau những trang nhật ký vô tình đọc trộm, tôi thấy thấp thoáng một tình yêu mà người ta không thể thấy thú hai trong đời, sôi sục ghen tuông lẫn hạnh phúc và có cả sự ám ảnh của thần chết. Tôi đã cuống cuống sợ hãi khi thấy cô đi tìm hấn. Câu hỏi chỉ chực bật ra khi thấy cô trở về là: Cô đã giết ai chưa? Nhưng cô lại cười nói như không, hóa ra mình chẳng hiểu chút nào. Cô đối với tôi xa vời và là một khối bí ẩn.

Dòng sông ngẫu đực phù sa cuốn cuộn chảy. Dưới lòng sâu của nó là gì? Mình thấy choáng váng và kéo tay cô chạy thật xa.

*

Tôi lật những trang nhật ký của một con bé 14 tuổi ngày nào và mỉm cười thú vị. May mà ngày ấy còn chớm chỉ - lười như bây giờ thì ngày tháng trôi qua chẳng để lại chút dấu vết nào. Cái bà cô của mình nữa, buồn cười quá, nhưng cũng thật đáng yêu. Cho đến giờ phút này, tôi và cô ấy chẳng có chút gì giống nhau mà lại thân nhau nhất - hơn cả cô với chị gái cũng như tôi với em gái của mình. Nghe tin cô về, tôi mừng húm lên.

ào vào nhà, cô cuốn theo sự ồn ào là cả đống quà cho đủ tất cả mọi người, kể cả thằng con của tôi. Ăn cơm bên nhà bà nội, gần cuối bữa cô lại chạy sang nhà chú thú hai. Trưa nằm ngủ, cô cứ trở qua trở lại: "Chết thôi, tao ăn "hơi bị no" - ấm ách quá!". "Thì ai bảo cô xơi cả hai nhà, cho chết!". Cô trùng mắt lườm: "Ngốc ơi là ngốc, thế mà không nhớ truyện "*Đế mèn phiêu lưu ký*" à? Qua ông anh cả rồi thì phải qua anh hai chú, kéo rồi lại đổi thì gay".

Tôi gật gù. Tính chú tôi cả nhà không lạ, chỉ mỗi cô khéo chiều nên được cả hai ông anh cưng.

- U ơi - cô vẫn gọi mẹ bằng u - dù đang sống giữa những năm giáp ranh với thế kỷ XXI và giữa thị xã mới được nâng lên thành thành phố - Con đưa u về thăm quê ngoại vài ngày nhé. Lâu lắm rồi con cũng chưa về.

Bà nội tôi vui mừng: "Thế thì còn gì bằng. Mai ta về nhé!".

Cô tíu tít sắm sửa. Tôi gàn: "Gì mà cứ như đi nước ngoài thế..." Cô cười tíu mắt: "Mày tổ thật. Bà lấy chồng xa, lâu lâu mới về. Để bà còn mở mày mở mặt với dân làng chứ... Cả mày nữa, lần này cũng phải thu xếp về đấy kéo quên hết họ hàng tổ tiên rồi".

Bà hớn hở như đứa trẻ suốt dọc đường. Các nếp nhăn trên mặt giãn ra hết cỡ. Ngày xưa bà bán mía trên dọc đường này, ngày xưa hội làng... Những "ngày xưa" ấy cứ rải khắp đường đi. Bà Giản ôm xoắn lấy bà, vuốt dọc từ cổ áo, mân mê chuỗi ngọc, xoa xoa những cái nhăn mặt ngọc lục, xuýt xoa: "Chúng em nhớ bá kể sao xiết nhưng đường xá xa xôi, cách trở..." Bà rơm rớm nước mắt: "Dì có khỏe không? Chú và các cháu đâu rồi?..."

Cô kéo tay tôi xuống bếp và lôi trong giỏ ra đủ thứ cho một bữa ăn thịnh soạn. Tôi gắt nhẹ: "Bà hơi bị hâm rồi, tha cả rau về quê là sao". "Có mày ấm đầu thì có. Thử đi kiểm xem...". Hai bà cô họ xúm vào. Người chị trạc tuổi tôi nhưng trông cứng ngang cô, vốn vờ: "Định đãi đằng những ai mà làm to thế này hở chị và cháu?". Cô em thì kín đáo lè lưỡi: "Toàn những món lạ lắm, em chẳng biết đằng nào mà lần. Thôi thì chị và cháu bảo làm gì em làm vậy". Nhìn cô ta ngượng nghịu lôi từ trong xó bếp ra cái niêu mẻ đựng muối loãng thoáng tro, tôi bỗng hiểu bà cô mình đúng là biết "nhìn xa trông rộng".

Bữa ăn diễn ra vui vẻ, hể hả. Bà gấp thức ăn cho mấy ông em và dường như chỉ chống dũa nhìn họ ăn đã no bụng. "Bà chị thế mà sướng nhất làng, con cái phương trưởng và cậy nhờ được...". "Chỉ buồn là chúng nó bận bịu quá, ít có dịp đưa tôi về quê. Càng già càng thấy nhớ, chỉ thêm về quê ăn bát cơm nhạt có chị, có em như thế này".

Câu chuyện trong bữa ăn còn đang rôm rả, cô kêu tôi: "Ra chùa với cô đi". Cô kéo tôi theo đường nọ ngã kia. Tôi khẽ giật tay: "Khéo bà quên đường...". Cô trề môi: "Cả tuổi thơ tao sơ tán ở đây, quên sao được mà quên". Cô quay sang chào ai đó rõ to, vốn vờ hỏi thăm: "Chị ra chùa thăm bạn cũ hử". "Vâng, sư thầy đạo này không biết có khỏe không?". "Nhờ Phật thầy khỏe. Đạo nọ có hỏi thăm chị có hay về làng không đấy!... Mà anh nhà chị và các cháu có về cùng không?".

Tại sao cô không đưa chú và hai đứa em cùng về cho vui? Tôi cũng thắc mắc theo...

- Nhiều khi tao lạ lắm, chỉ muốn trốn về đâu đó, như đây chẳng hạn, để ngẫm nghĩ.

Tôi bật cười:

- Bà mà ngẫm nghĩ cái gì. Có chẳng là bà muốn sám hối thì có.

Chắc đòn của tôi trúng đích. Bà cô tôi ầm ừ chẳng ra chối cũng chẳng ra không. Tôi thì tôi biết tổng. Cả gia đình nhà tôi quý chú rể - tốt người, tốt nết, cư xử với gia đình vợ tuyệt vời. Điều đó khiến cô tôi cũng chần. Nhưng vẫn không cấm được cô có một hai mối quan hệ tình cảm - không chết ai đâu - như cô vẫn thường biện bạch với tôi.

- Nếu như tao không thấy thích một ai đó thì mọi thứ cú tẻ tẻ thế nào ấy...

Mọi vật sẽ sáng bừng lên và tao phơi phới yêu đời, khi tao... mà hiểu không?
- Một lần sau khi thăm thì với tôi về một "nhân" nào đó cô thú nhận.

Tôi thở dài: "Cô lúc nào cũng sôi sùng sục thế, thật đáng sợ. Còn lần này - tôi thắc mắc - Chẳng lẽ thời trẻ cô đã từng khiến một chàng trai "thất điên bát đảo" vì mình và thất vọng vào chùa. Nam mô a di đà Phật - cô vẫn đến khuấy đảo của chùa ư?

Chùa nằm góc đông làng. Ngay cổng chùa, cây muỗm già xòe tán lá che cả khoảng rộng. "Ngày trước đêm đêm qua đây tao thường sợ đến vọt tìm ra ngoài bởi thấy nó có hình một người đang giang tay sắp vỗ lấy mình" - Cô thì thảo với tôi. Bước qua mái tam quan, một cái ao cá thật rộng sát bên đường. Tôi đùa "Nhà chùa cũng thực hiện mô hình VAC à...". "Chùa cũng phải ăn, phải sống và bao việc cần đến tiền chứ" - Cô gắt - "Mày không biết chú từ khi sư thầy về đây trụ trì, chùa làng thiêng hẳn ra. Khách thập phương kéo đến ầm ầm. Thầy mới cho xây thêm lầu bát giác giữa hồ sen thờ Quan âm Bồ tát... Tí vào mà xem. Lại có cây cau để nữa đấy...". Chút nữa tôi vọt ra ý nghĩ ban nãy. Mà mà tôi kìm lại được. Để tí nữa có cái mà xét nét, mà thỏa mãn trí tò mò. Người đến thế thì thôi, năm thì mười họa mới về làng mà chuyện gì ở chùa cũng rõ ràng rành. Người ta mà biết thì tránh sao khỏi tiếng con gái quạ mỏ!

Một sư nữ băng qua sân gạch đón chúng tôi. Bất giác tôi khẽ lùi lại - Người cao cao mẽ mẽ, áo chùng nâu thướt tha, gương mặt thon thả trắng xanh và đôi mắt đen to buồn buồn, trông chẳng khác những ni cô xinh đẹp trên sân khấu.

- Đây là cháu gái... đây là sư thầy Diệu Linh trụ trì chùa này! - Cô tôi chột lấp bắp, khác hẳn lúc thường. Còn tôi thì suýt té ngựa vì bất ngờ.

Sư thầy tự tay vào thỉnh chuông và ngân nga đọc kinh. Cô tôi thành kính thấp hương khắp các ban thờ. Chú tiểu nữ đặt trước mặt tôi đĩa chè kho: "Mời cô hưởng chút lộc Phật".

Sau mấy câu thăm hỏi xã giao, sư thầy hỏi khẽ: "Nghe nói Hạ hay về làng, sao ít đến chùa?". "Dạ, cũng không về thường được... Với lại sợ sư thầy bận...". Tôi có cảm giác cô tôi đang cố nuốt cái gì đó nghẹn trong họng và lấy hết can đảm hỏi: "Sư thầy có còn giận?". Tôi không thể kìm được ý muốn nhìn chăm chăm vào hai người. Sư thầy khẽ cười, hàm răng hạt na đều tăm tắp: "Tôi giờ là người của Phật, chẳng vương chút bụi trần. Hạ đừng nghĩ thế! Tôi vẫn hỏi thăm Hạ luôn đấy chứ...".

Tôi đi lang thang khắp vườn chùa, ra hồ sen lượm Quan âm Bồ tát và thấy lòng thư thái, nhẹ lâng. Mấy chú tiểu trẻ - như vừa bước vào tuổi thiếu nữ - cần mẫn tưới cây, nhổ cỏ... Xa xa chút nữa, vài người đàn bà trong làng đang tát nước

cho ruộng lúa đang thì con gái. Nghe nói người làng thường tranh nhau ra làm giúp việc chùa.

Lâu lâu tôi mới quay vào. Cô đang nói điều gì đó rất say sưa. Sư thầy nghiêng đầu nhẹ, mắt chớp chớp.

Trong tôi chợt vỡ òa ra điều linh cảm - hơn 20 trước họ là đôi bạn thân và có thêm người thứ ba...

Tôi đuổi theo cô, kéo ngoặt vai, xoay gương mặt cô về phía mình. Đôi mắt cô sùng nước.

- Sao cô chưa bao giờ nói với cháu? Đó là người nào? Quan trọng với cô đến thế sao?

- Đó là tình yêu đầu tiên!

Tôi giơ hai tay lên trời:

- Không ngờ bà cô của tôi đã cảm thế. Mà theo lý thuyết của cô thì đó là tình yêu xy... Nhưng cái xy đó ra sao?

- Mỗi thứ có một vị ngọt đắng riêng. Nhưng mỗi tình đầu thì khó quên. Nếu có quay lại từ đầu, chắc chắn tao vẫn giẫm lại những bước chân đã đi.

Chúng tôi dừng lại bên cây vối nhỏ cạnh bờ ao nhà bà Giản. Cô kéo tay tôi ngồi xuống: "Ngày xưa bên gốc vối này tao đã...". Thốt nhiên gương mặt bà cô vốn dĩ là táo tợn, đỏ hồng lên đến hây.

*

Hạ nhập lớp khi đã vào đến giữa học kỳ. Khi cô bước vào, cả bọn con trai, con gái đều ngoảnh hết ra nhìn. Chắc họ ngạc nhiên vì cách ăn mặc - Hạ nghĩ và cú phốt lò bước thẳng vào chiếc bàn thầy giáo vừa chỉ. Một đôi mắt đen hiền nhìn Hạ cười. "Trông cũng khá xinh đấy chứ" - Hạ thầm nghĩ khi gật đầu chào. "Mình là Hạ - mùa hạ ấy mà". "Tớ là Linh" tiếng con gái thanh thanh rụt rè. Sau hôm đó họ trở thành đôi bạn thân. Hạ là đứa con gái duy nhất ở thành phố về dám mặc quần phăng xanh, áo carô, tóc buộc vổng như đuôi ngựa sau gáy. Còn Linh - một trăm phần trăm gái quê, rụt rè, mắt hay nhìn xuống, chớp chớp, tóc bện thả dọc lưng. Hạ thì nói chuyện với ai, mắt mở thật lớn, nhìn chiếu vào mắt người ta. Trong lớp có Kiên - cũng dân thành phố sơ tán, đẹp trai, học giỏi, lại còn biết vẽ. Hắn đã kíp vẽ Linh bức chân dung thật đẹp. Mà Hạ thì ao ước có được một bức vẽ đẹp như thế, đẹp hơn thế!

Buổi chiều tan lớp, Hạ rủ mấy đứa con trai chạy trước lên đê. Mặt sông rộng, lấp loáng. Hạ đổ ra một đồng mảnh bát vỡ và rủ chúng nó ném thìa lia. Lặng nghiêng người, Hạ lia mảnh sứ trắng hồi hộp... Một, hai, ba này... mảnh sứ ánh lên như mình cá, trượt trượt trên nước rồi mới chịu chìm ngấm dưới sóng. Hạ cười như nắc nẻ, má đỏ hồng, tóc rối tung bay trong gió. Kiên nhìn Hạ như mới gặp lần đầu. Linh cùng đám bạn gái ngơ ngác...

Giữa buổi lao động, Hạ chuồn đi đâu không rõ và lúc sau chui từ trong bụi cây ra, tóc Hạ choàng một vòng hoa dại, mắt ngời lên. Hạ vẫy tay Linh lại

gần: "Cây duối sau vườn cơ man là quả chín mọng. Đi". Linh lắc đầu: "Phải làm cho xong đã chứ". Hạ nôn nóng: "Thế thì chắc gì còn quả nào mà hái. Thôi để tớ đi, kéo bọn khác nó biết mất". Hạ ghé đến bên Kiên thì thầm rồi kéo cậu ta băng theo.

Quê nghèo, quanh năm chẳng có gì cho lũ trẻ. Quả bưởi, nải chuối cũng phải theo người ra chợ. Chỉ có những cây duối mọc làm hàng rào là hào phóng ban cho bọn trẻ những quả mọng vàng bằng chiếc cúc áo - ngọt và thơm dịu. Hạ vừa ngắt những quả to mọng nhất ngửa cổ thả vào miệng một cách thích thú vừa liếc mắt nhìn Kiên khẽ khàng nhón từng quả cho vào mồm. "Này Kiên, cậu có biết ăn duối sợ nhất điều gì không?". "Không biết. Chỉ có đám con gái các cậu thích ăn mới rành...". "Sợ nhất những quả chín ngon nhất bị răn hút... Đây những quả có nốt chấm sẫm màu như thế này". "Nếu chót ăn phải thì sao?". "Thì phải tìm một người khác giới áp môi vào hút hết chất độc ra...". Kiên lùi lại hoảng hốt. Hạ phá lên cười - nhìn sâu vào mắt Kiên, giơ ra quả duối có đốm nâu, há miệng thả vào, quay đầu chạy.

*

ừ chuyện cú thế! Cho đến một ngày cô phát hiện ra Kiên tỏ tình với Linh.

Giọng cô xa xôi và vẫn vương chút cay đắng.

- Đến bây giờ mà cô vẫn chưa hết ghen ư? - Tôi thốt lên dù biết hỏi chỉ để mà hỏi. Tôi biết cô mình quá rõ mà.

Cô bỗng sôi nổi và không kém phần láu lỉnh: "Tao tìm đủ mọi cách hòng chiếm chỗ đó của con Linh. Lần thì tao vờ quên vở ở ngăn bàn, nhờ Kiên cùng quay lại tìm. Lần thì chấp tối sang nhà hấn mượn sách và sợ tối buộc hấn phải đưa về. Vậy mà... chẳng ăn thua. Đến lần hấn viết thư hẹn con Linh ở gốc với này...". Cô bối rối như đứa trẻ bị bắt quả tang nghịch dại: "Tao giấu nhem thư, kéo cái Linh về sớm. Tối đến tao gọi đầu bằng lá bưởi, hương nhu. Mặc áo màu mận chín và xõa tóc chờ. Kiên đến, nói những lời lúng túng. Tao cũng run. Nhưng đêm tối là kẻ đồng lõa. Chỉ đến khi Kiên cúi xuống gần và hình như có một linh cảm nào đó. Tao vội vàng đu lấy cổ và nghiêng ngả hôn những nụ hôn kẻ cắp".

- Rồi sao?

- Sáng hôm sau Kiên nhận được giấy báo nhập ngũ!

- Cô chưa hề nói những chuyện đó với cô Linh?

Cô tôi ngần ngừ một lát rồi lắc đầu đứng dậy, rảo bước về.

Nửa đêm tôi tỉnh giấc và giật thót mình thấy phía bên cửa sổ mờ mờ một hình người ngồi bất động.

- Cô phải ra chùa đây.

- Đêm hôm thế này ầy à?

Rồi tôi cũng phải mất nhăm mắt mở bước theo cô. Sáng mai chúng tôi phải

trở về thành phố.

Hơi đất, hơi cây âm ỉm vương vấn xung quanh. Cốc nhái và những con côn trùng kêu ra rả phía trước, sau lưng, bên phải, bên trái. Trăng hạ tuần bằng bạc, lành lạnh. Tôi khẽ so vai rứt cổ. Đêm ở thôn quê sao buồn thế! Vậy mà người ta ở đây từ sáng đến tối, ngày này qua tháng khác. Có người còn suốt đời chẳng ra khỏi cổng làng. Một người con gái xinh đẹp, có học, lại còn giam mình trong một ngôi chùa thanh vắng nữa chứ!

Then cổng cài hờ hững. Tại chú tiểu hay sư thầy dặn thế. Gian chái chùa vẫn sáng đèn. Bóng sư thầy chấp tay như tượng. Tôi và cô nhón gót bước chân vào. Sư thầy không ngoái lại:

- Hạ phải không?

Cô tôi tức tuổi: "Tôi vẫn chưa nói với Linh bao giờ. Đêm trước khi Kiên đi... Tôi... tôi". Gương mặt sư thầy sáng lên: "Tôi biết thế nào cũng có lúc Hạ nói ra. Hai cô cháu ngồi xuống đi. Tóc Hạ ướt sương rồi kìa...".

Tôi nhích về phía ban thờ nhỏ: ảnh một chú bộ đội trẻ măng - đúng Kiên rồi. Bên cạnh là tấm ảnh một toán lính trẻ cười tươi rói.

Sư thầy nhìn theo ánh mắt tôi:

- Tất cả họ đều không một ai trở về. Người ở lâu nhất trên đời cũng chỉ có 25 năm.

- Có thể vì tôi mà Kiên và Linh...

- Không. Kiên viết thư ngay cho tôi và kể hết. Cũng dặn tôi đừng trách móc gì Hạ.

Tôi cúi húi thấp hương, hai tai vẫn căng ra, không bỏ sót câu nào của họ, dù biết là không nên.

- Thế tại sao hai người không cưới? Hồi ấy các đám cưới thời chiến vẫn diễn ra chóng vánh, đơn giản.

- Đáng nhẽ đã có một đám cưới. Nhưng...

Tôi dường như chẳng nghe điều gì từ họ nữa. Trong ánh đôi mắt Kiên vẫn chăm chăm nhìn tôi.

Tôi cảm thấy một sức hút nào đó phát ra từ đôi mắt Kiên qua làn khói hương. Tôi như bị dính chặt đôi con ngươi vào tâm điểm của đôi mắt ấy bằng một sợi dây vô hình. Tôi bước ngược trở lại thời gian bằng ánh mắt xa xăm kia và nhìn thấy một cái ngày định mệnh.

Kiên bị dựng dậy bởi ông chủ tịch xã. Ông ta hét vào mặt anh: "Các anh phá hậu phương như thế à? Người ta đổ xương máu ở chiến trường còn các anh lại đi quyến rũ vợ người ta...".

Hai "kẻ tội đồ" gục mặt là Ngọc - cậu trai da trắng môi hồng ở trung đội Kiên

và chị Hạnh nhân viên của hàng hợp tác xã mua bán. Kiên biết Hạnh là vợ bộ đội đi B, cũng biết chị ta quý Ngọc như em trai. Vậy sao có chuyện này.

"Tất cả tại tôi. Xin các thủ trưởng cú kỷ luật, đừng động đến chị ấy. Tôi uống rượu và cưỡng ép chị ấy. Cú xủ tôi đây này. Để cho chị ấy về, đừng ai làm gì chị ấy! Tôi xin các thủ trưởng đấy...". "Tại tôi tất cả. Tại tôi yêu quý cậu ấy! Biết đơn vị sắp chuyển đi tôi làm bữa cơm chia tay. Tôi có rót một chén rượu thuốc... Tại tôi không biết giữ gìn...".

Cả hai đều nhận tội về phần mình, mong giảm nhẹ tội cho người kia. Ông chủ tịch xã tức sùi bọt mép, hai tay ôm đầu kêu khổ. Xã ông nổi tiếng từ lâu và sắp được phong anh hùng. Chuyện tày đình này rồi sẽ làm bại hoại thanh danh của xã. Chính ủy trung đoàn là người quốc thuốc, nghiêm nghị. Ông nhìn chiếu vào chị Hạnh nghiêm khắc: "Thôi đủ rồi, hai người đừng làm như rối thế. Bây giờ chị Hạnh hãy nhìn thẳng vào mắt tôi đây và nói sự thật ra sao...".

Bữa cơm gần xong thì Ngọc ngồi ngẩn ra nhìn chị Hạnh: "Bọn em sắp vào rồi. Chị ơi, không hiểu sao em có cảm giác chỉ có đi mà không có về. Không, chị đừng lo em B quay. Không đâu. Có điều em linh cảm là em sẽ hy sinh ngay trận đầu!". Hạnh khẽ vén tóc mai, thực ra là khéo léo lau nước mắt. "Phỉ phui cái mồm. Thế cậu nhắn gửi gì cho người yêu, đưa chị giữ giùm". Ngọc đỏ mặt lí nhí "Em đã kịp có người yêu đâu. Hôn còn chưa biết nữa là...". Bàn tay Ngọc đặt lên tay chị nóng giãy: "Thôi chị cứ để bát đĩa đấy tý em rửa cho... Để em ngắm chị một lát. Chị xinh thật. Mẹ em bảo đàn bà môi mọng da bánh mật là đa tình lắm... Chị...". Hạnh ngọt ngào không dám thở mạnh... Chiếc cúc bấm bỗng bật ra. Thấp thoáng văng ngực nâu giòn... Ngọc sà vào lòng Hạnh.

Hạnh giàn giụa nước mắt nhìn chính ủy: "Lúc ấy tôi chỉ nghĩ thương cậu ấy đầu xanh tuổi trẻ chưa được nếm mùi vị ở đời. Nhưng lần thứ hai là do tôi, tại tôi. Tôi lấy chồng được hai tháng, gần chồng được ba lần thì anh ấy vào Nam. Tôi đã không giữ được mình!".

Ông chủ tịch xã vò đầu bứt tai than vãn: "Sáng sớm tôi thường ghé qua cửa hàng nắm tình hình phân phối hàng hóa... Uống chén nước chè nóng, hút điếu thuốc lào rồi đi thẳng lên huyện... Trời xui đất khiến thế nào chứ... Mà sáng bánh ra rồi họ còn ôm nhau ngủ cứng...". Chính ủy trung đoàn đứng vụt dậy: "Coi như hôm nay đồng chí không qua cửa hàng, không nhìn thấy gì cả. Hai người phải nghiêm khắc kiểm điểm bản thân. Đồng chí Ngọc chuẩn bị lên đường. Cô Hạnh ra sau lau mặt rồi về cửa hàng. Đồng chí Kiên ở lại làm việc với bệnh viện huyện để nếu có hậu quả thì "ưu tiên" giải quyết. Để chúng tôi vững chân đánh giặc và xã ta vẫn nhận danh hiệu anh hùng, đồng chí chủ tịch cú coi như thế đi. Không nhìn thấy gì hết! Thế nhé! Chủ tịch xã ở ra một lúc rồi bỗng gật lấy gật để. Chỉ có Kiên lặng đi nhìn Hạnh và Ngọc. Lúc ấy anh nghĩ đến Linh. Một ý tưởng vừa mạnh mẽ đã trở thành sắt đá.

- Vì thế, không có đám cưới như đã định! Đúng không? Tại sao anh lại đeo đuổi quyết định ấy? Nếu không, anh và cô ấy đã có được đám bảy ngày hạnh phúc!

Hình như tôi lẩm bẩm câu hỏi ấy.

- Cũng như Linh thôi. Cô ấy đeo đuổi như cô thấy đấy. Hạnh phúc chưa hẳn

là thế này hay thế kia mà con người ta vẫn nghĩ thế. Đi đến tận cùng tình yêu cũng là một hạnh phúc.

Tôi đã nghe ai nói nhĩ. Đi tới tận cùng của tình yêu sẽ gặp chân lý. Trong giây phút này tôi như được khai mở tâm trí và có thể hiểu được những điều mà bình thường tôi chắc không thể hiểu...

- Lá thư cuối cùng của Kiên đề ngày 24-3 ở cửa ngõ Sài Gòn: Lúc này thì anh vạn lần cảm ơn em vì đã không chịu nghe anh. Anh sẽ trở về với em. Chắc chắn thế. Vậy mà anh ấy ngã xuống đúng vào trưa 30-4.

Bên tai tôi, lời sư thầy vọng đến. Tôi búng tỉnh, lắc lắc đầu, nhìn bốn xung quanh. Sư thầy và cô tôi vẫn tiếp tục dòng hồi tưởng. Còn tôi thì như vừa từ một thế giới khác trôi về. Tôi mơ phải không? Tôi nhìn lại đôi mắt của Kiên. Không phải. Chỉ cảm thấy hiểu và thân thuộc với anh kinh khủng.

Sư thầy vẫn kể với giọng đều đều như đọc kinh. Chuyển đi của Linh và bà giáo mẹ Kiên sau giải phóng để tìm mộ Kiên. Bạt ngàn là mộ, những dây mộ liền kề san sát nhau, xa tít ngoài tầm mắt. Bầu trời thì cao xanh, thăm thẳm. Hai người đàn bà nhỏ xíu cô đơn. Và niềm xót thương ngập tràn trong tim Linh - tôi hiểu sự xuống tóc của cô sau đó ít ngày.

"Không biết được giữa mình - Hạ, ai sướng ai khổ hơn ai đâu. Nương nhờ dưới bóng tử bi là con đường mình chọn và thật ra là thỏa nguyện... Nam mô A di đà Phật...".

Trời đã sáng trắng từ lúc nào.

*

Cô bảo: "Nghĩ đến Linh, tao thấy mình là một con đàn bà tồi tệ. Tao yêu Kiên như thế, vậy mà sau đó vẫn yêu được người khác không kém. Rồi lại yêu nữa, rồi lấy chồng và có thể vẫn còn yêu...". Tôi bóp chặt tay cô an ủi:

- Nếu trái đất toàn những người như cô Linh thì đẹp nhưng mà buồn lắm. Còn nếu toàn người như cô thì loạn mất. Vì thế vẫn cần có cả hai. Cô nghĩ gì mà ngớ ngẩn thế...

Tôi nói điều đó thật lòng. Đi tận cùng của tình yêu là chân lý. Tôi yêu lần đầu tiên và lấy luôn người ta. Tình yêu còn hay không, tôi cũng chẳng rõ nữa. Tôi cứ mơn mõi lặp đi lại mình với những công việc ở nhà, ở cơ quan mỗi ngày. Có lúc tôi tự hỏi: "Cứ bình lặng thế này thôi sao? Phải chỉ có một điều gì đó...". Và lúc ấy, cô là thế giới mà tôi đôi lúc được ao ước bước vào. Rồi lại sợ! Và hỡi ơi, những người cũng sợ như tôi ở trên trái đất này lại quá nhiều.

- Nay mày chờ cửa cô nhé. Cô đến đám bạn thời phổ thông đây. Bao năm nay chẳng gặp rồi. Ồ mà trong đó có một cậu "cảm" cô rờn rã suốt bao năm đấy!

Cô nháy mắt đầy ý nghĩa, vớ lấy cái xách và lanh lẹ như một con mèo, lên xe phóng như bay. Thật khó nghĩ đó là người đàn bà ngoài 40 tuổi...

Văng lại cùng tiếng cười là câu nói của cô: "Để cho thế giới đỡ buồn thì tao

sẽ đi chơi. Và không để thế giới thành loạn lạc tao sẽ chín chắn hơn chút nữa.
Được chưa!".

td
